కథా కౌముది

రాజూ - ఏడుగురు కొడుకులూ

జె. యు. బి. వి. ప్రసాద్

అనగా అనగా ఒక రాజున్నాడు. ‘అనగా‘ అని అనకపోయినా వున్నాడు లెండి. ఎక్కడకి పోతాడూ వుండక? అప్పుడేమో, రాజుకి ఏడుగురు కొడుకులున్నారు. మరి కూతుళ్ళు ఎందుకు లేరో? అంత మంది కొడుకులున్న రాజుకు కూతుళ్ళు లేరంటే ఏం నమ్మ బుద్దేస్తుందీ? ఉండే వుంటారు. అయినా కొడుకుల కున్న ‘గొప్ప‘ కూతుళ్ళ కుండదు కదా? అందుకని, కూతుళ్ళున్నా లేనట్టే లెక్క. వాళ్ళ గురించి చెప్పుకోనక్కర లేదు. అదన్న మాట సంగతి. అప్పుడు ఏడుగురు కొడుకులూ కలిసి వేటకు వెళ్ళారు. రాజులు వేటకు ముఖ్యంగా మూడు కారణాల వల్ల వెళతారు అని చెబుతారు. మొదటిది క్రూర మృగాల నించీ ప్రజలని కాపాడ్డం కోసం. ఒక్కోసారి పులి లాంటి క్రూర మృగాలు అడవికి దగ్గరలో నున్న గ్రామాల మీద దాడి చేసి, మనుషులకీ, పెంపుడు జంతువులకీ హాని చేస్తాయి. రాజులు వేటకి వెళ్ళి, వాటిని వేటాడి, హత మారుస్తారు. రెండో కారణం లేళ్ళూ, దుప్పిలూ, వగైరా వాటిని వేటాడి, ఆహారం కోసం తెచ్చు కుంటారు. మూడో కారణం వినోదం కోసం. ఈ కారణం రాక్షసత్వం. జంతువులని హింసిస్తే రాజులకి వినోదం మరి. సరే! మన కథలో రాజు కొడుకులు కూడా వేట కెళ్ళారు. వెళ్ళి వాళ్ళేం చేశారూ?

ఏడు చేపలు తెచ్చారు! అంటే రాజు కొడుకులు వేట కోసం అడవికి వెళ్ళ లేదన్న మాట! వార్నీ! కాస్త మంచి వాళ్ళ లాగానే వున్నారు. రాజు కొడుకులు మంచి వాళ్ళవటం ఏమిటీ, నీ మొహం అంటారా? కానీయండి. మీరే కరెక్టు. తాము శ్రమ చెయ్యకుండా, ఇంకోళ్ళ శ్రమల మీద బతికే రాజు కొడుకుల్లో మంచి తనం ఏం చూస్తాం లెండి! చేపల వేట కోసం ఏదో నది కెళ్ళారన్న మాట. చేపల పులుసు తినాలని కోరిక వచ్చి నట్టుంది వాళ్ళకి. మొత్తానికి మన రాజు కొడుకులు వీరోచితంగా చేపలని వేటాడి, ఏడు చేపలు ఇంటికి తెచ్చారు.

ఏడేనా? ఉత్త ఏడేనా? అంత మందికి ఏడు చేపలు ఏం సరిపోతాయీ? వీళ్ళే కాకుండా, రాజూ, రాణీ కూడా వుంటారు కదా? అయినా వేటకయిన ఖర్చు పెడితే, బోలెడు చేపలూ వచ్చేవి, టైమూ మిగిలేది. రాజు కొడుకులు వేట కెళ్ళేరంటే, అదే చేపల వేట కెళ్ళేరంటే, మామూలుగా వెళ్ళరు కదా? మందీ, మార్బలంతో వెళ్తారు. గుర్రాలెక్కీ, రథాలెక్కీ వెళ్తారు. దార్లో వాళ్ళ దాహాలకి పానీయాలూ, ఆకలికి తిళ్ళూ, గుర్రాలకి దాణాలూ, ఇలా బోలెడు సరుకులు ఖర్చవుతాయి వుత్త ఏడు చేపల కోసం.

పోనీ ఖర్చు అయితే అయింది గానీ, ఏడు చేపలు మాత్రమే తెచ్చారేం అన్న ప్రశ్న మాత్రం వదలడం లేదు. ఎందుకేమిటీ? సూఫీయిజం కారణంగా! అంటే సూఫీయిజంలో వున్న కమ్యూనిజం కారణంగా! వరవరరావు గారు మధ్య "ఈవారం జనవార్త"లో ఏం

చెప్పారూ? సూఫీయిజంలో ఫకీర్లు వాళ్ళకి ఆ రోజుకు కావల్సిన తిండి మాత్రమే అడుక్కుంటారూ, బోల్డంత అడుక్కుని స్వంత ముష్టిని దాచుకోరూ, అందువల్ల వాళ్ళు పాటించేది స్వంతాస్తి లేని కమ్యూనిజం అని గట్టిగా, నొక్కి వక్కాణించి చెప్పేరు కదా? అలాగే, మన రాజు కొడుకులు కూడా ఎక్కువ చేపలు తెచ్చుకుని, స్వంతాస్తి పెంచుకోకుండా, ఫకీర్లలా ఆ రోజు కవసరమైన ఏడు చేపలు మాత్రమే తెచ్చుకున్నారన్న మాట, సూఫీయిజంలో వున్న కమ్యూనిజాన్ని ప్రదర్శిస్తూ. ఇది అర్థం కాని వాళ్ళందరూ మూర్ఖులని అర్థం.

రాజు కొడుకుల్లో వున్న సూఫీయిజపు కమ్యూనిజం అక్కడతో ఆగలేదు మరి. వాళ్ళు తెచ్చుకున్న చేపల్ని వాళ్ళే ఎండ బెట్టుకున్నారు పాపం! తరువాత వాటిని వాళ్ళే వండు కుంటారేమో కూడా! దీన్ని బట్టి ఎంత ఖర్చు పెట్టినా, ఎంత ఇతరుల శ్రమ మీద బతికినా, పాపం రాజు కొడుకులు కూడా చేపలు ఎండ బెట్టే పని చేస్తారన్న మాట. బాగుంది, బాగుంది.

చేపల్లో ఒక చేప ఎండలేదు. ఎండ వున్న చోట పెడితే ఎండుతుంది. ఏ గడ్డి దుబ్బులో అడ్డంగా వున్న చోట, నీడలో చేపని పెడితే, అదేం ఎండి ఛస్తుందీ? అంత తెలివి తక్కువ వాళ్ళన్న మాట రాజు కొడుకులు. ఎండ వున్న చోటనే ఎండ బెట్టాలన్న ఇంగిత జ్ఞానం లేని వాళ్ళు తెలివి తక్కువ వాళ్ళు కాక మరేం అవుతారూ? అప్పుడు వాళ్ళు పోయి, "చేపా, చేపా ఎందుకు ఎండలేదూ?" అని వెర్రి మొహాల్లా అడిగారు.

హవ్వ! చేపలెక్కడన్నా మాట్లాడుతాయా? నిజానికి మాట్లాడవు. కానీ మన కథలో మాట్లాడుతాయి మరి. మాట్లాడే చేపలు, నదిలో రాజు కొడుకులు తమని వేటాడినపుడు తప్పించు కోలేక పోయాయి తెలివిగా. తెలివి తక్కువ వాళ్ళయిన రాజు కొడుకుల్ని బోల్తా కొట్టించడం ఎంత సేపూ మాట్లాడే చేపలకి? అయినా మన చేపలు అలాంటివి కావు. మనుషుల కోసం తమని తాము అర్పించుకునే త్యాగ మూర్తులు. చేపలు మాట్లాడుతాయే అనుకోండీ. నది లోంచి బయటికి వచ్చిన చేపలు ఇంకేం బతుకుతాయీ? నీళ్ళలో మాత్రమే బతికుంటాయి కదా? సరే లెండి! మాట్లాడే చేపలు, నీళ్ళ లోంచి బయటికి వచ్చినా బతికే వుంటాయని అర్థం చేసుకోవాలి కథలో.

అలా ఎండని చేప, "గడ్డి దుబ్బు అడ్డం వచ్చిందీ" అని జవాబిచ్చింది. ఎండిన చేపలు నోరెత్త లేదు మరి. అంటే అవి బతికి లేవో, బతికున్నా తాము ఎండి పోయేయి కాబట్టి, ఆ ప్రశ్నకి తాము జవాబు చెప్పక్కర్లేదనో అనుకుని వుంటాయి. మొత్తానికి తెలివి తక్కువ చేపలు కావు మరి.

ఎండని చేప అలా ఎండక పోవడానికి కారణం చెప్పేస్తే, రాజు కొడుకులు ఆ కారణాన్ని పరిష్కరించేసి, చేపని ఎండ గట్టేస్తారు కదా? ఇదేదో త్యాగం చేసే చేప లాగానే వుంది. అసలు రహస్యం చెప్పేసింది. అదీ రాజు కొడుకులకి తెలియని విషయం. "ఏమో, నేనెందుకు ఎండ లేదో నాకేం తెల్సూ?" అని హాయిగా గడ్డి దుబ్బు నీడన సుఖంగా వుండొచ్చు కదా? ప్రాణాల మీద కొచ్చి నప్పుడు కూడా నిజాలు చెప్పి, ప్రాణాల మీదకు తెచ్చుకోవాలా? దశరథుడి కున్న సత్యవ్రత పాలన లాంటిది ఈ చేపకి కూడా వున్నట్టుంది! అలా నిజం చెప్పేసి, ప్రాణాల మీదకి తెచ్చుకుంది ఆ చేప.

అప్పుడు రాజు కొడుకులు, "గడ్డి దుబ్బూ, గడ్డి దుబ్బూ, ఎందుకు అడ్డం వచ్చేవూ?" అని గడ్డి దుబ్బుని అడిగేరు. హేవిటీ? ప్రాణం లేని గడ్డి దుబ్బు కూడా మాట్లాడు తుందా? "చేప మాట్లాడగా లేనిది, గడ్డి దుబ్బు మాట్లాడితే కష్టం వచ్చిందా?" అనంటారా? మరేం! చేప అంటే సజీవ పదార్థం. గడ్డి దుబ్బు అంటే నిర్జీవ పదార్థం. రెంటినీ ఒకే గాటన కట్టేస్తే, ఎలాగమ్మా వేగేదీ? పోనీలెండి! కథ కోసం ఏవి మాట్లాడినా ఒప్పేసుకుందాం! సరేనా?

గడ్డి దుబ్బు, "ఆవు నన్ను మేయలేదూ" అని నిజం చెప్పేసింది. ఈ గడ్డి దుబ్బు కూడా దశరథుడి మేనత్త కూతురై వుంటుంది. అందరికీ, అన్నింటికీ సత్యవ్రత పరి పాలనే మరి! తమ ప్రాణాల మీదకి వచ్చినా సరే! ఒకటే త్యాగం! అదీ మనుషుల కోసం. ఇవన్నీ తప్పకుండా స్వర్గానికే వెళతాయి. వెళ్ళి అక్కడ దశరథుడితో ఆడుకుంటాయి. ఒకే రకమయిన జంతువు అదే రకమయిన

జంతువుని వేటాడదు. కానీ మనిషి మాత్రం సుబ్బరంగా ఇంకో మనిషిని 'వేటాడి', ఆ మనిషి శ్రమని దోచుకుని 'సుఖం'గా బతికేస్తాడు.

రాజు కొడుకులు కాస్తా, గడ్డి దుబ్బు నొదిలేసి, ఆవుని పట్టుకున్నారు. అది కూడా తప్పకుండా మాట్టాడే ఆవే అయి వుంటుంది ఈ కథలో. "ఏవమ్మా ఆవూ! రోజూ హాయిగా గడ్డి దుబ్బుని మేసే దానివి, ఈ రోజెందుకు మేయ లేదూ? నీకేమన్నా కోపం వచ్చిందా? నిన్నెవరన్నా ఏమన్నా అన్నారా లేక బద్దకమా? నిన్న రాత్రి తిండెక్కువయిందా? ఏమిటో, అసలు విషయం చెప్పక పోతే, మాకెలా తెలుస్తుందమ్మా? నువ్వు నీ పని చెయ్యక పోవడం వల్ల, మాకు బోలెడు కష్టాలు వచ్చాయి. మా చేప ఎండనే లేదు. చెప్పమ్మా కారణం, చెప్పు" అని రాజు కొడుకులు నిష్టూర పోయారు. ఆవుతో అలా మర్యాదగా మాట్టాడక పోతే, అది కొమ్ముల్తో పొడుస్తుందని భయం వాళ్ళకి.

ఆవు కాస్తా పకా, పకా నవ్వింది. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగే వరకూ నవ్వింది. "ఓరి వెర్రి మొహం రాజ కొడకల్లారా! నన్ను చూస్తే తెలియటం లేదా మీ మొహాలకి? నా మెడలో పలుపు తాడు గుంజకి కట్టినట్టు కనబడ్డం లేదా? మీరు తెలివి తక్కువ వాళ్ళని తెలుసు గానీ, గుడ్డి వాళ్ళని తెలియదు. గొల్లబ్బాయికి పాలు పితుక్కోడం తెలుసు గానీ, వేళకి నన్ను విప్పాలని తెలిసి చావదు. నిన్ననగా మేసిన మేత. ఎంతాకలిగా వుందో! పొద్దుణ్ణించీ గుంజు కుంటున్నాను కట్టు తెంచు కుందామని. మాయదారి గొల్లబ్బాయి. గట్టిగా కట్టేశాడు. బాబ్బాబు! మీకు పుణ్యం వుంటుంది. కాస్త నా కట్టు విప్పండి బాబూ! నేవెళ్ళి గడ్డి దుబ్బుని మేసి, నా క్షుద్బాధ తీర్చుకుంటాను. దాంతో మీ చేప కూడా ఎండ పొడ తగిలి ఎండుతుంది. అందరి సమస్యలూ తీరుతాయి" అంటూ బతిమాలింది.

బండ మనుషులైన రాజు కొడుకులకి, "గొల్లబ్బాయి ఆవుని విప్పలేదన్న" కారణం తప్ప, ఏమీ అర్థం కాలేదు. ఆవు అన్నవన్నీ గాలికి వదిలేసి, గొల్లబ్బాయి దగ్గరకి వెళ్ళిపోయారు. వెనక నించీ ఆవు పెడుతున్న శాపనార్థాలు వాళ్ళకి వినిపించనంత దూరం వెళ్ళిపోయారు. లేకపోతే రాజు కొడుకులు ఆవుని కట్టు విప్పే శ్రమ చేస్తారా, వెళ్ళి గొల్లబ్బాయిని విచారిస్తారు గానీ!

దూరం నించీ గంతు లేసుకుంటూ వస్తున్న రాజు కొడుకుల్ని చూడగానే, గొల్లబ్బాయికి విషయం అర్థం అయిపోయింది. వీళ్ళని సంభాళించక పోతే, తనకి ముప్పొస్తుందని గొల్లబ్బాయికి అర్థం అయిపోయింది. అయినా, ఏమీ ఎరగనట్టు, "ఏంటి బాబులూ? పొద్దుగాల్నే ఇటొచ్చారేం?" అనడిగాడు అమాయకంగా.

"ఏమయ్యా గొల్లబ్బాయీ, గొల్లబ్బాయీ! నీకేవన్నా బుద్దుందా? ఆవుని కట్టు విప్పక పోతే, ఎలా వెళ్ళి మేస్తుందనుకున్నావూ గడ్డి దుబ్బుని? ఎవళ్ళ పని వాళ్ళు చేసుకోవాలి కదా?" అని కేకలేశారు వాళ్ళు.

"అలా అనకండి బాబులూ! అలా అనకండి! పొద్దుగాల లేసి నప్పట్నించీ పని లోకెల్దామనే సూత్తన్నాను. ఏడా? అవ్వేమన్నా బువ్వెడితేగా? ఏదీ, కాసింత బువ్వ బొజ్జలో కెల్లగానే, పన్లోకి లగెత్తనూ?" అన్నాడు సంజాయిషీగా చెబుతూ.

వాళ్ళకి గొల్లబ్బాయి చెప్పింది సబబుగానే తోచింది. సూఫీయిజం లోంచి కమ్యూనిజం నేర్చుకున్న వాళ్ళా, మరొకరా? పక్కనే వున్న అవ్వ వేపు తిరిగారు. అవ్వ ఏదో అనబోయే లోపలే, "అవ్వా, అవ్వా! గొల్లబ్బాయికి బువ్వెందుకు పెట్ట లేదూ?" అని కాస్త మర్యాదగా అడిగారు.

అసలే అవ్వకి రాజు కొడుకులంటే ఒళ్ళు మంట. వీళ్ళెప్పుడూ తమ సంగతి పట్టించుకుందే లేదని ఆవిడకి కోపం. పన్నులు మాత్రం సుబ్బరంగా దండుకుంటారు. పైపెచ్చు వాళ్ళొట్టి వెర్రి మొహాలవడం చేత, రాజు కొడుకులంటే భయం కూడా లేదావిడకి.

"ఏం సెయ్యమంటారు నాయనల్లారా? నాకాడున్నయీ రెండే సేతులు. నా మొగుడు సచ్చినోడు లేసిన కాడ్నించీ, ఒక్క పనీ సెయ్యకుండా, సద్దెప్పుడెడతానా అని సూత్తా, సుట్ట కాలుత్తా కూసుంటాడు. దాన్కి తోడు పొద్దుగాల్నించీ, పిల్లోడు ఒకటే యేడుపు. సంక దిగితేగా ఇంకో పని సెయ్యడానికి? తవరే సెప్పండి నాయం" అంది గట్టిగా.

అవ్వ ధాటికి రాజు కొడుకులు కాస్త దడుచుకున్నారు. అయినా తమ ప్రశ్నకి సమాధానం దొరికిందని సంతసించారు. ఏడుస్తున్న పిల్లాడి వేపు తిరిగి, "పిల్లవాడూ, పిల్లవాడూ ఎందుకేడుస్తున్నావూ?" అని చాలా ముద్దుగా అడిగారు. చంకలో కూర్చున్న పిల్లాడికి కూడా మాటలొచ్చే వుంటాయి మరి. అయినా వాడు తన ఏడుపు గోలలో, రాజు కొడుకులడిగిన ప్రశ్నని పట్టించు కోకుండా, దగ్గరగా వచ్చిన ఓ రాజు కొడుకు డొక్కలో తన్నాడు ఏడుపాపకుండా! "పిల్లాడు చిన్నయినా, తన్నిన తన్ను గట్టిగానే వుంద"నుకుంటూ, రాజు కొడుకు పిల్లాడికి దూరంగా గెంతాడు. అంత పెద్ద వాడు అలా గెంతడం చూసి, పిల్లాడు ఏడుపాపి, కిసుక్కున నవ్వాడు.

దొరికిందే ఛాన్సని, ఈసారి రాజు కొడుకుందరూ కలిసి, తమ ప్రశ్నని ముక్త కఠంతో అడిగారు. దానికి పిల్లాడు, "సీమ కుట్టింది" అని చెప్పి, అసలు విషయం గుర్తొచ్చి, మళ్ళీ ఏడుపు లంకించు కున్నాడు. అప్పటికే వాడి గట్టి ఏడుపుకి సున్నిత రాజ కుమారుల కర్ణ భేరీలు చిట్లుతున్నాయి. సమాధానం దొరికిందని సంతోషంతో, గెంతుకుంటూ బయట పడ్డారు. మళ్ళీ వాళ్ళ గెంతుల్ని చూసి పిల్లాడు పక పకా నవ్వాడు.

ఇంటి బయట చూస్తే, అక్కడ బోల్డు చీమలున్నాయి. అందులో పిల్లాడ్ని కుట్టిన చీమ ఏదో తెలియలేదు వాళ్ళకి. కాస్సేపు పరిశీలిస్తే, ఓ పక్కగా పని చేసుకుంటూ, సగర్వంగా తలెత్తుకుని వున్న ఓ శ్రామిక చీమని చూశారు. దాని 'పొగరుమోత్తనం' చూసి, అదే 'అఘాయిత్యం' చేసిందనుకుని, "చీమా, చీమా పిల్లాడి నెందుకు కుట్టావూ?" అని అడిగారు చీమని.

"ఇన్ని చీమలిక్కడుంటే, వాటిలో పిల్లాడిని కుట్టింది నేనే అని ఎందుకనుకున్నారూ?" అని ధాటీగా ప్రశ్నించింది చీమ.

"నీ పొగరుమోత్తనం చూసీ" అని అనడానికి ధైర్యం లేక నీళ్ళు నమిలారు వాళ్ళు. మళ్ళీ అదే ప్రశ్న అడిగారు వాళ్ళు.

"అసలే పనిలో వున్నాను. మీలా తిని కూర్చుంటే కుదరదు నాకు. పిల్లాడిని కుట్టింది నేనే! పనీ, పాటా లేకుండా తీరిగ్గా కూర్చుని కుట్టాననుకున్నారా? నా నూగ్గింజ నేను సంపాదించు కుంటుంటే, పిల్లాడొచ్చి నా బంగారు కన్నంలో వేలెట్టాడు. అప్పుడు కుట్టకుండా, ముద్దెట్టుకుంటానా? ఎళ్ళండెళ్ళండి!" అంది చీమ ఝుమాయిస్తూ.

తెల్ల మొహాలు వేశారు రాజు కొడుకులు చీమ ధాటీకి. చేప ఎండని రాజ కొడుక్కి బుర్రలో ఓ ఆలోచన తట్టింది.

"మరేం, మరేం, చీమ గారూ, చీమ గారూ! మరేం మీ కన్నం చాలా చిన్నది కదా? పిల్లాడి వేలు మీ కన్నం కన్నా చాలా పెద్దది కదా? మరెలా మీ బంగారు కన్నంలో వేలెట్టాడండీ?" అని లా పాయింటు తీస్తూ, చాలా మర్యాదగా అడిగాడు.

"ఓరి వెర్రి సన్నాసుల్లారా! మాట్టాడే చేపలూ, గడ్డి దుబ్బులూ, ఆవులూ, చీమలూ వున్న కథలో కూడా చీమ కన్నం చిన్నగా వుంటుందా ఎక్కడన్నా? పిల్లాడి వేలే కాదు, మీ కాళ్ళు కూడా పడతాయి. మా పని పాడు చేస్తూ, ఇంకా ఇక్కడే వుండి ప్రశ్నల్తో విసిగిస్తే, మీ కాళ్ళని కూడా కుట్టేస్తాము, నేనూ, మా తోటి శ్రామికులూ. వెళ్ళి రండి ఇక!" అని తిట్టింది చీమ.

దడుచుకున్న రాజు కొడుకులందరూ, "బతుకు జీవుడా" అనుకుంటూ, అక్కణ్ణించే ఒక్కసారిగా పరిగెత్తుకుని పారిపోయారు.